

”Vaikea laskea käsistä,
vielä vaikeampi unohtaa.”

STEPHEN KING

YELLOWFACE

REBECCA F. KUANG

Suomentanut Helene Bützow

TEOS

YELLOWFACE

REBECCA F. KUANG

YELLOWFACE

Suomenkos
Helene Bützow

TEOS - HELSINKI

Ericille ja Janettelle

2. painos

Englanninkielinen alkuteos Yellowface
HarperCollins Publishers, New York

© Rebecca Kuang, 2023

Suomennos © Helene Bützow, 2024

ISBN 978-952-363-640-8

Painopaikka: Books on Demand.

1

Athena Liu kuoli silmiäni edessä, kun vietimme iloista iltaa hänen tuoreen Netflix-sopimuksensa kunniaksi.

Mutta alkajaisiksi on syytä kertoa Athenasta kaksi asiaa, jotta ymmärrätte mistä tässä tarinassa on kysymys.

Ensiksi, hänellä on kaikkea: heti collegen jälkeen saatu kustannussopimus useasta kirjasta ison kustantamon kanssa, masterintutkinto kaikkien tuntemasta kirjoittajakoulutuksesta, työjaksoja arvostetuissa taiteilijaresidensseissä ja kauppalistaani pitempi luettelo palkintoehdokkuuksia. Kaksikymmentäseitsemänvuotiaana hän on julkaissut kolme romania, joista jokainen on ollut edellistä suurempi menestys. Netflix-sopimus ei ollut Athenalle mikään elämän mullistava asia vaan ainoastaan uusi sulka hattuun, pikku lisuke matkalla kirjalliseen tähteyteen jota kohti hän on kiittänyt valmistumisestaan asti.

Toiseksi, hänellä ei ole juuri lainkaan kavereita, mikä saattaa olla seurausta äsken mainitusta. Meidän sukupolvemme kirjoittajat – nuoret ja kunnianhimoiset, piirun verran alle kolmekymppiset tulokkaat – elävät mielellään laumoissa. Kaikkialla somessa näkee merkkejä noista porukoista – kirjoittajat kouhkaavat toistensa julkaisemattomista teksteistä

(SIIS EN KESTÄ, IHAN TAJUTTOMAN HYVÄÄ TYÖTÄ), tekevät ison numeron kansisuunnitelmista (NIIN UPEA ETTÄ OLIN KUOLLA!!!) ja postaavat selfeitä samanhenkisten ryhmistä kirjallisuustapahtumissa eri puolilla maailmaa. Mutta Athenan Instagram-kuvissa ei ole ketään muita kuin hän. Hän ei pudottele nimiä, ei mainosta, ei suosittele kollegoidensa kirjoja eikä kaveeraa kenenkään kanssa julkisesti sillä pröystäilevällä epätoivoisella tavalla, joka on tyypillinen aloitteleville kirjoittajille. Luultavasti Athena chattailee vain somen nimihahmojen ja muiden bestsellerkirjailijoiden kanssa, jotka pystyvät viihdyttämään häntä oivaltavilla kommentaillaan nyky-yhteiskunnasta. Athenalla ei ole aikaa tutustua työläisiin.

Mutta muutaman viime vuoden aikana olen kehittänyt uuden teorian, jonka mukaan kaikki muutkin pitävät Athenaa yhtä sietämättömänä kuin minä. On vaikea ystävystyä sellaisen ihmisen kanssa, joka jättää toisen joka käänteessä varjoonsa. Todennäköisesti muut eivät siedä Athenaa siksi, etteivät kestä ikuisen kakkosen asemaa hänen rinnallaan. Todennäköisesti olen tässä juuri sen takia, että olen aivan yhtä sääliittävä.

Siispä Athena ja minä olemme sinä iltana vain kahdestaan eräässä meluisassa, kiskurihintaishessa baarissa Georgetownissa. Athena kiskoo paukkuja ihan kuin hänen olisi pakko todistaa että hänellä on kivaa, ja minä juon vaientaakseni sisäisen pahan akkani joka toivoo hänen kuolemaansa.

Athena ja minä ystävystyimme vain olosuhteiden seurauksena. Asuimme ensimmäisenä opiskeluvuonna Yalassa samassa kerroksessa, ja koska kumpikin oli aina tiennyt haluavansa kirjailijaksi, päädyimme kaikille samoille luovan kirjoittamisen kursseille. Uramme alkuvaiheessa julkaisimme novelleja

samoissa kirjallisuuslehdissä ja muutaman vuoden kuluttua valmistumisesta muutimme samaan kaupunkiin – Athena siksi että sai tärkeän yliopistotyön Georgetownista, jonka hallinnon sanottiin innostuneen niin kovasti hänen vierailijaluennostaan American Universityssä, että englannin kielen laitoksella räätälöitiin luovan kirjoittamisen opetusvakanssi nimenomaan hänelle, ja minä sen takia että äidin serkku omisti Rosslynissa asunnon, jonka vuokrasi minulle vastikkeen hinnalla sillä ehdolla, että muistaisin kastella hänen kukkansa. Athena ja minä emme olleet koskaan kokeneet mitään suurta sielujen sukulaisuutta, eikä meitä yhdistänyt mikään vaikea yhteinen trauma – satuimme vain olemaan aina samassa paikassa tekemässä samoja juttuja, joten ystäväystyminen oli luontevaa.

Mutta vaikka aloitimme samasta pisteestä – professori Natalia Gainesin lyhytproosan johdantokurssista – valmistumisen jälkeen uramme ampaisivat täysin eri suuntiin.

Minä kirjoitin ensimmäisen romaanini inspiraationpuus-kassa, kun olin Teach for American opettajana ja olin kuolla tylistsytymiseen. Hahmottelin tunnollisesti joka päivä töiden jälkeen tarinaa jonka olin halunnut kertoa lapsesta asti: runsasta ja himpun verran maagista kasvukertomusta surusta, menetyksestä ja sisaruudesta. Romaanin nimi oli *Over the Sycamore, Sykomoripuun tuolla puolen*. Olin tarjonnut käsikirjoitusta melkein viidellekymmenelle kirjallisuusagentille saamatta vastakaikua, mutta sitten pieni Evermore-niminen kustantaja tarttui siihen avoimen kirjoituskilpailun yhteydessä. Ennakkomaksu tuntui silloin mielettömän isolta – kymppitonni heti käteen, ja tekijänoikeuspalkkiot alkaisivat juosta, kun myynti olisi ylittänyt ennakon – mutta se oli ennen kuin sain kuulla, että Athena oli saanut esikoiskirjastaan kuusinumeroisen ennakkomaksun Penguin Random Houselta.

Evermore teki konkurssin kolme kuukautta ennen kuin kirjani oli määrä mennä painoon. Tekijänoikeudet palautuivat minulle. Agenttini – joka oli ottanut minut listoilleen Evermoren alkuperäisen tarjouksen jälkeen – sai kuin ihmeen kaupalla myydyksi kirjani yhdelle Viidestä Isosta kustantamosta, ja sain kahdenkymmenenviiden tonnin palkkioennakon – ”hyvä diili”, sanottiin Kustantajien markkinointifoorumilla. Näytti siltä, että olin lopultakin lyönyt itseni läpi ja unelmani kuuluisuudesta ja menestyksestä olivat toteutumaisillaan. Mutta kun kirjani julkistamispäivä alkoi olla käsillä, ensimmäinen painos kutistui kymmenestä tuhannesta viiteentuhanteen kappaleeseen, kuuden kaupungin markkinointikiertue surkastui kolmeksi pistäytymiseksi suur-Washingtonin alueella, eikä luvattuja kuuluisien kirjailijoiden suosituksia ilmaantunut. Toista painosta ei otettu. Kirjani myynti jäi kahteen- tai ehkä kolmeentuhanteen kappaleeseen. Kustannustoimittajani sai kenkää kun väkeä vähennettiin, niin kuin laskusuhdanteen aikana tuppaa käymään, ja minut siirrettiin Garrett-nimiselle tyyppille, jonka kiinnostus kirjaani kohtaan on ollut toistaiseksi niin laimeaa, että epäilen hänen unohtaneen minut kokonaan.

Mutta kaikki sanoivat, että niin se vain menee. Kaikilla on paskakokemuksia esikoiskirjan julkaisemisesta. Kustantajat nyt Vain Ovat Sellaisia. New Yorkissa on aina kaaos, kaikki toimittajat ja kustantajat ovat ylikuormittuneita ja alipalkattuja, päitä tippuu koko ajan. Ruoho ei ole koskaan vihreämpää aidan toisella puolella. Jokainen kirjailija vihaa sitä kaikkea. Tuhkimo-tarinoita ei ole – on vain kovaa työtä, sitkeyttä ja peräänantamatonta yrittystä onnistua oikein kunnolla.

Se panee kysymään, miksi jotkut sitten ampaisivat tähtiin heti ensimmäisellä yrityksellä. Athenan esikoisromaanin ilmestymiseen oli vielä puoli vuotta, kun hänestä julkaistiin iso

seksikäs kuva laajalevikkisessä kustannusalan lehdessä otsikolla ”Kustannusmaailman uusin ihmelapsi antaa aasialaisamerikkalaisille kaivatun äänen”. Kirjan oikeudet myytiin kolmeen kymmeneen maahan. Esikoinen sai ylistävää palstatilaa sellaisissa julkaisuissa kuin *New Yorker* ja *New York Times* ja pysyi viikkokausia bestseller-listojen kärkikymmenikössä. Seuraavana vuonna sateli tietysti palkintoja, niin kuin arvata saattaa. Athenan ensimmäinen kirja oli nimeltään *Voice and Echo*, Ääni ja kaiku, ja se kertoi kiinalaisamerikkalaisesta työstä joka pysyy manaamaan esiin kaikkien edesmenneiden sukulaisnaisensa haamut. Se oli yksi harvoista romaaneista, jotka onnistuvat taiteilemaan moitteettomasti spekulatiivisen ja kaupallisen fiktion välimaastossa, joten se nimettiin Bookerin, Nebulan, Hugon ja World Fantasyn palkintoehdokkaaksi, voitto tuli kahdessa kisassa. Ja siitä on vasta kolme vuotta. Athena on julkaissut sen jälkeen kaksi kirjaa, ja kriitikot tuntuvat olevan yhtä mieltä siitä, että jälki paranee koko ajan.

En suinkaan sano, ettei Athenalla ole lahjoja. Hän on aivan pirun hyvä kirjoittaja – olen lukenut hänen kaikki tekstinsä enkä ole sentään niin kateellinen, etten tunnista hyvää työtä silloin kun sellaiseen törmään. Mutta Athenan tähden loisto ei liity kirjoihin. Kysymys on hänestä. Athena Liu on yksinkertaisesti aivan helvetin cool. Hänen nimensäkin – Athena Ling En Liu – on cool; osuitte naulan kantaan, herra ja rouva Liu, osaitte valita täydellisen yhdistelmän klassista ja eksootista. Athena on syntynyt Hong Kongissa, varttunut Sydneyn ja New Yorkin välillä ja käynyt koulunsa englantilaisessa sisäoppilaitoksessa, minkä seurauksena hänessä on polleaa, määrittelemätön ulkomaalaisuuden tuntu. Hän on pitkä ja langanohut, sulokas samalla tavalla kuin entiset balettianssijat, iho on posliininvalkoinen ja valtavat pitkäripsiset ruskeat

silmät saavat hänet näyttämään kiinalaiselta Anne Hathawaylta (se ei ole rasistisesti sanottu – Athena postasi kerran itsestään ja ”Anniesta” otetun selfien, joka oli otettu jossakin kutsuvieraiden ensi-illassa ja jossa naiset poseerasivat suuret kauriinsilmät vierekkäin. Teksti oli ytimekäs: Kaksoiset!)

Hän on uskomaton. Kirjaimellisesti uskomaton.

On siis vain luonnollista, että Athena saa kaiken hyvän, koska sillä lailla tällä alalla toimitaan. Kustannusmaailma valitsee voittajan – jonkun joka on tarpeeksi hyvännäköinen, tarpeeksi cool ja tarpeeksi nuori, ja sanotaanpa se nyt tässä ääneen, tarpeeksi ”erilainen” – ja kaikki rahat ja resurssit syydetään hänelle. Se on aivan helvetin omavaltaista. Tai ei ehkä omavaltaista, mutta riippuu tekijöistä jotka eivät liity mitenkään tekijän kirjallisen tuotannon laatuun. Athena – kaunis, Yalesta valmistunut, kansainvälinen, etniseltä taustaltaan vaikeaselkoinen nainen – on Valtaapitävien Voimien valinta. Minä taas olen vain ruskeasilmäinen, ruskeatukkainen June Hayward Philadelphiasta, eikä minusta tule koskaan Athena Liuta aivan riippumatta siitä, kuinka kovasti uurastan tai kuinka hyvin kirjoitan.

Kuvittelin, että hän olisi jo sinkoutunut kauaksi minun kiertoradaltani. Mutta ystävälliset tekstarit jatkuivat – miten kirjoittaminen sujuu? pääsitkö merkkimäärätavoitteeseen? tsemppiä dediksen kanssa! – ja kutsujakin tuli entiseen tapaan; happy hourin margaritoille El Centroon, brunssille Zaytinyaan, lavarunoiltaan U Streetille. Ystävyytemme on pinnallista, sitä lajia jossa saatetaan viettää paljon aikaa yhdessä ilman, että toista opitaan oikeasti tuntemaan. En tiedä vieläkään, onko Athenalla sisaruksia. Hän ei ole kysynyt koskaan poikaystäväistäni. Mutta hengailimme yhdessä sen takia, että se on kätevää nyt kun olemme molemmat Washingtonissa ja sen takia, että uusia kavereita on sitä vaikeampi hankkia mitä enemmän ikää kertyy.

Rehellisesti sanoen en ole varma, miksi Athena pitää minusta. Hän halua minua aina tavatessamme. Hän tykkää somepostauksistani ainakin kaksi kertaa viikossa. Käymme baarissa vähintään joka toinen kuukausi, useimmiten Athenan aloitteesta. Mutta en tajua mitä annettavaa minulla on hänelle – en ole likimainkaan niin vaikutusvaltainen, suosittu enkä verkostoitunut, että hänen kannattaisi viettää aikaa kanssani.

Syvällä sisimmässäni olen aina epäillyt, että Athena viihtyy kanssani juuri siksi, etten pysty kilpailemaan hänen kanssaan. Ymmärrän hänen maailmaansa, mutta en ole uhka, ja hänen saavutuksensa ovat niin kaukana ulottumattomissani, että hänestä ei tunnu pahalta puhua voitoistaan. Emmekö me kaikki kaipaa ystävää, joka ei kyseenalaista ylivertaisuuttamme koska tietää jo menettäneensä pelin? Emmekö me kaikki halua ihmisen, jota voi käyttää nyrkkeilysäkinä?

”Ei se nyt voi niin paha olla”, Athena sanoo. ”Pokkaripainosta varmasti vain siirretään muutamalla kuukaudella.”

”Ei sitä ole siirretty”, minä sanon. ”Se on peruutettu. Brett sanoi että he... eivät vain saaneet sitä mahtumaan painoaikatauluihin.”

Athena taputtaa minua olkapäälle. ”Hei, älä sure. Sitä paitsi saat paremmat tekijänoikeuspalkkiot kovakantisesta! Hopeareunus ja niin edelleen, eikö?”

Aika härskiä olettaa, että minä ylipäättään saan palkkioita. En sano sitä ääneen. Jos Athenalle sanoo jotain hoksaamattomuudesta, hän heittäytyy ylitsevuotavan anteeksipyyttäväksi, ja sitä on vaikeampi kestää kuin tukahdutettua ärtymystä.

Olemme Grahamin kattobaarissa, istumme pikku sohvalla katsomassa auringonlaskua. Athena juo toista whisky souriaan, ja minulla on menossa kolmas lasillinen pinot noiria. Olemme

kolonneet kuluneen puheenaiheen ongelmistani kustantajan kanssa, se harmittaa vietävästi, ja Athenan lohduttelu ja neuvot ovat omiaan vain pahentamaan asiaa.

”En halua suututtaa Garrettia”, minä sanon. ”Tai suoraan sanoen minusta tuntuu, että hän vain odottaa tilaisuutta päästä minusta eroon.”

”Älä myy itseäsi halvalla”, Athena sanoo. ”Hänhän kuitenkin otti esikoiskirjasi ohjelmaan, vai mitä?”

”Eikä ottanut”, vastaan siihen. Joudun muistuttamaan Athenaa siitä joka ainoa kerta. Hänellä on kultakalan muisti, kun on puhe minun vaikeuksistani, ja kaikki asiat joutuu sanomaan kaksi tai kolme kertaa ennen kuin edes jotakin jää hänen mieleensä. ”Kirjan hyväksynyt kustannustoimittaja joutui lähtemään, kapula siirtyi Garrettille ja minulla on sellainen tunne, että jokainen keskustelu kanssani on hänelle vain välttämätön paha.”

”Haistata hänelle sitten paskat”, Athena sanoo hilpeästi. ”Otetaanko vielä yhdet?”

Tässä paikassa juomat ovat älyttömän kalliita, mutta väliäkö sillä koska Athena tarjoaa. Hän tarjoaa aina ja olen jo lakannut tyrkyttämästä rahaa. Tuntuu vähän että Athena ei oikeasti ymmärrä ”kalliin” ja ”halvan” käsitteitä. Yalen jälkeen hänen maisteriopintonsa maksettiin kokonaan, ja pankissa on satojatuhansia dollareita. Kun kerroin hänelle kerran, että aloitteleva kustannustoimittaja tienaa New Yorkissa vain kolmekymmentäviisi tonnia vuodessa, hän kysyi silmiään räpytellen: ”Onko se paljon?”

”Nyt maistuisi malbec”, minä sanon. Lasillinen maksaa yhdeksäntoista dollaria.

”Tulee.” Athena nousee ja astelee tiskille. Baarimikko hymyilee, ja hän huudahtaa yllättyneenä, nostaa kädet suunsa eteen kuin Shirley Temple. Näyttää siltä, että joku baarissa istuvista

miehistä on ostanut hänelle lasillisen samppanjaa. ”Kas, meillä *onkin* syytä juhlia.” Athenan upea ilahtunut nauru kantaa musiikin yli. ”Mutta saanko vielä toisen ystävälleni? Maksan itse.”

Kukaan täällä ei lähetä minulle samppanjaa. Se on aivan tavallista. Aina kun olemme ulkona, kaikkien huomio kohdistuu Athenaan – enkä tarkoita vain innokkaita lukijoita jotka haluavat selfien ja nimmarin, vaan myös muita miehiä ja naisia joihin hän tekee vaikutuksen. Minä olen näkymätön.

”No niin.” Athena palaa viereeni ja antaa minulle lasin. ”Haluatko kuulla tapaamisesta Netflixin kanssa? Herra jumala, Junie, se oli aivan tajutonta. Tapasin tyyppin joka on tuottanut *Tiger Kingin*. Siis *Tiger Kingin*!”

Ole iloinen hänen puolestaan, sanon itselleni. Ole iloinen hänen puolestaan, tämä on hänen iltansa.

Kateutta kuvaillaan aina pistäväksi vihreäksi ja myrkylliseksi. Aiheettomaksi, happamaksi, ilkeämieliseksi. Olen kuitenkin huomannut, että kirjailijoiden kateus muistuttaa enemmän pelkoa. Kateutta on äkkiipiikki sykkeessäni, kun luen Athenan saavutuksista Twitterissä – taas uusi kustannussopimus, palkintoehdokkuus, erikoispainos, käännösoikeuksien kauppa. Kateus on sitä, että vertaan itseäni jatkuvasti häneen ja jään aina kakkoseksi; se on paniikkia siitä etten kirjoita riittävän hyvin tai riittävän nopeasti, että en *riitä* nyt enkä koskaan myöhemminkään. Kateus on sitä, että jo lukeminen Athenan kuusi-numeroisesta optiosopimuksesta Netflixin kanssa saa minut päiväkausiksi tolaltani, en pysty keskittymään omiin töihini, ryven häpeässä ja itsesääliissä joka kerta kun näen jonkin hänen kirjoistaan esillä kirjakaupassa.

Kaikilla tuntemillani kirjailijoilla on samanlaisia tunteita jotakuta toista kohtaan. Kirjoittaminen on yksinäistä puuhaa. Tekijällä ei ole mitään käsitystä siitä, onko hänen työllään edes

jonkinlaista arvoa, ja pieninkin vihje siitä että hän on pudonnut kilpajuoksussa muiden vauhdista syöksee hänet epätoivon syövereihin. Katso vain omaa työtäsi, sanotaan. Vaikeaa se on, kun naaman edessä heilutellaan koko ajan muiden aikaansaannoksia.

Olen itsekin myrkyllisen kateellinen kuunnellessani Athenan juttuja siitä, miten hän palvoo *omaa* kustannustoimittajaansa, kirjallisuuden voimalaitosta nimeltä Marlena Ng joka ”nosti minut tuntemattomuudesta” ja ”joka oikeasti ymmärtää mitä yritän kirjoittamisellani sanoa”. Katson Athenan ruskeita silmiä, joita kehystävät luonnottoman tuuheat ripset saavat hänet näyttämään Disneyn metsäneläimeltä, ja mietin: Millaista on olla sinä? Millaista on olla uskomattoman täydellinen ja saada kaikki hyvä maailmassa? Saattaa johtua juomista tai yliaktiivisesta kirjailijan mielikuvituksestani, mutta mahassani polttee ja kipristelee, ja minun tekee oudosti mieli työntää sormeni hänen kirsikanpunaiseksi maalattuun suuhunsa ja repäistä hänen kasvonsa irti, kuoria hänen ihonsa kuin appelsiini ja pujottaa se päälleni.

”Ja se on melkein kuin hän *ottaisi* minut, harrastaisi seksiä sanojeni kanssa. Siis psyyken tasolla.” Athena kikattaa ja nyrpistää sitten söpösti nenäänsä. Tukahdutan mielitekoni survaista sitä. ”Ajatteletko toimittamisprosessia koskaan seksinä toimittajan kanssa? Kuin haluaisitte saattaa maailmaan valtaavan kirjallisen lapsen?”

Tajuan että Athena on kännissä. Kaksi ja puoli lasillista riittää, että hän on pelti kiinni; hän on jo unohtanut, että minä todellisuudessa vihaan kustannustoimittajaani.

Athena ei osaa käyttää alkoholia. Opin sen jo aivan opiskelun alussa jonkun vanhemman opiskelijan kotibileissä East Rockissa, joissa pidin Athenan tukkaa pois kasvoilta kun hän

oksensi vessanpönttöön. Hänellä on valikoiva maku: hän leveilee mielellään tiedoillaan skottilaisesta (tosin hän sanoo sitä ”viskiksi” tai joskus ”Ylämaan viskiksi”), ja vaikka hän on juonut tuskin mitään, hänen poskensa helottavat punaisina ja puhe sammaltaa. Athena juo itsensä mielellään humalaan, ja känninen Athena on aina itseään korostava ja dramaattinen.

Panin sen piirteen ensi kerran merkille San Diegon Comic-Conissa. Meitä oli kokonainen joukko hotellin baarin isossa pöydässä, ja Athena nauroi liian kovaa posket tulipunaisina, ja vieressä istuvat tyypit – joista yksi paljastettiin pian sen jälkeen Twitterissä sarja-ahdistelijaksi – tuijottivat ahnaasti hänen rintojaan. ”Voi luoja”, Athena hoki. ”En ole valmis tähän. Kaikki räjähtää silmille. En ole valmis. Luuletteko, että minua vihaataan? Luuletteko, että kaikki vihaavat minua salaa mutta kukaan ei halua sanoa sitä ääneen? Kertoisitteko *te*, jos vihaisitte minua?”

”Turha pelko”, miehet vakuuttivat taputtaen Athenaa kädelle. ”Kukaan ei voisi ikinä vihata sinua.”

Ajattelin ennen että tuollainen esitys oli pelkkää huomionhakuisuutta, mutta Athena on samanlainen silloinkin kun olemme kahdestaan. Hän muuttuu hirveän haavoittuvaksi. Hän kuulostaa siltä kuin olisi itkun partaalla tai paljastaisi urheasti salaisuuksia, joita ei ole kertonut koskaan kenellekään. Sitä on raskas katsoa. Siinä on jotakin epätoivoista, enkä tiedä kumpaa pelkään enemmän – sitäkö että hän pystyy manipuloimaan noin rankasti vai sitä että hän on sittenkin aivan vilpitön.

Musiikki raikaa ja basso jytisee, mutta Grahamin kattobaarissa on kuollutta – ei mikään ihme keskiviikkoiltana. Kaksi miestä tulee tarjoamaan Athenalle puhelinnumeroaan, ja hän patistaa heidät tiehensä. Olemme ainoat naiset koko paikassa.

Kattobaari tuntuu hiljaiselta ja ruokkii jotenkin pelottavasti klaustrofobiaa, joten juomme lasit tyhjäksi ja lähdemme. Ajattelen aika helpottuneena, että tämä oli nyt tässä, mutta Athena kutsuukin minut asuntoonsa, joka on lyhyen Lyft-matkan päässä Dupont Circlellä.

”Tule nyt”, hän vaatii. ”Minulla on tosi hienoa viskiä juuri tällaisen hetken varalta – sinun on pakko tulla maistamaan.”

Minua väsyttää enkä voi sanoa viihtyvänä – kateus tuntuu humalassa pahemmalta – mutta suostun koska olen utelias näkemään Athenan asunnon.

Se on aivan helvetin siisti. Tiesin että Athena on rikas – best-sellerin tekijänoikeuspalkkiot eivät ole aivan pennosia – mutta totuus hänen varallisuudestaan valkeni minulle vasta, kun pääsimme yhdeksännen kerroksen kolmioon jossa hän asuu yksin – hänellä on makuuhuoneen lisäksi erillinen työhuone. Huoneet ovat korkeita, parkettilattia kiiltää, ikkunat ulottuvat lattiasta kattoon ja huoneiston kulmassa on parveke. Athena on sisustanut asuntonsa yleisesti ihailtuun Instagramista tuttuun tyyliin, joka vastaa keskiluokkaista käsitystä minimalismista: sulavalinjaisia puisia kalusteita, koruton design-kirjahylly ja selkeitä yksivärisiä mattoja. Huonekasvitkin näyttävät kalliilta. Maijojen alapuolella suhisee ilmankostuttaja.

”Otatko viskin? Vai jotakin miedompaa?” Athena osoittaa viinikaappia. Totta vitussa hänellä on viinikaappikin. ”Käykö Riesling? Minulla on myös aivan ihanaa sauvignon blanca, jos et halua pysytellä punaviinissä –”

”Viskiä, kiitti”, vastaan, koska loppuillasta voi selviytyä vain vetämällä pään täyteen.

”Raakana, jäällä vai teenkö Old Fashionedin?”

Minulla ei hajuakaan, miten viskiä nautitaan. ”Tee vaikka se Old Fashioned.”

VALKOISIA VALHEITA. MUSTAA HUUMORIA. KUOLEMANVAKAVIA SEURAUKSIA.

Bestsellerkirjailija Juniper Song ei ole kuka väittää olevansa, hän ei ole kirjoittanut julkaisemaansa kirjaa eikä hän todellakaan ole aasialaisamerikkalainen.

June Hayward on kohta kolmikymppinen opiskelija, jonka haaveet kirjailijan urasta eivät tahdo lähteä lentoon. Kun hänen ihailemansa - ja inhoamansa - ystävä Athena Liu menehtyy tapaturmaisesti, June ei voi vastustaa kiusausta: hän varastaa kiinalaisamerikkalaisen toverinsa käsikirjoituksen.

R. F. Kuangin kylmäävänhauska romaani *Yellowface* on satiiri kustannusmaailmasta, piinaava trilleri sekä oivaltava ajankuva sosiaalisesta mediasta ja tämän päivän kulttuurisista ilmiöistä.

ISBN 978-952-363-640-8

84.2

www.teos.fi

Kannen suunnittelu: Elle Game/HarperCollins Publishers Ltd
Kuva: Shutterstock.com